

U. B. BERGEN

Ms. 1611.21

Olsen: «Det er stopp ved vår fabrikk. Maskinene røk».

Hansen: «Det er fint, håper det ryker fler så blir det slutt på krigen»

FRIHETEN

Nr. 10 1943 - KAMPORGAN FOR NORSKE PATRIOTER

VÅRT SVAR —

«Det er det store, og det er det glupe at merkjet det stend om beraren stupe».

Ottar Lie, Lars Nordbø, Bjarne Dalland, Harald Slaattelid, Theodor Danielsen, Ingolf Kleppesto, Arthur Berg, Thore Gerotti Espelid, Olaf Prestegaard, Knut Veka, Leif Kindem, Ole Kjell Karlsen, Olav Kvernmo, Sigurd Syvertsen, Arne Stensrud, Gustav Adolf Neråsen og Reidar Svendsen - alle medlemmer av Norges kommunistiske parti. Ottar Lie, Lars Nordbø, Bjarne Dalland og Harald Slaattelid var og medlemmer av partiets sentralstyre.

Desse nordmenn er ikkje meir. Omlag eit år sat fleire av dei fengsla, vart mishandla, slegne og pinte i torturkammaren, til slutt slakta ned som kroter attmed ein mur. Deira einaste brotsverk var kjærleiken til land og folk.

Den tyske valdsmakta har sett seg føre å rydda ut stridsviljen i nordmennene. Framfor alt gjeld det å sletta ut alt førarskap for trugsmål mot seg, Vi nemnar namna til

Viggo Hansteen og Arne Gauslaa. Desse var og medlemmer av kommunistpartiet. Redaktøren av «Arbeideren», Henry W. Kristiansen, og kona hans tok okkupasjonsmaktas livet av i Tyskland. Fleire andre av partiet sine fremste menn og kvinner har og mista livet. Til no er over 200 nordmenn avretta. For nasjonens fridom og sjølstyrerrett fall kvar einskild av desse på sin post. Dei høyrde til dei djervaste stridsmenn i den nasjonale fronten. Dei hadde berre eit mål for auga: Siger i fridomskrigen — kosta kva det kosta vilde. Dei orka ikkje sjå fedrelandet kuva og folket trødd ned. Difor satte de alt inn i kampen,

Vi veit om den vonlause kjensla av armod og hjelpesløyse desse landsmenn hadde før dei seig om. Dei måtte venta kuleskotet utan å kunna lofta ei hand til verge. Livsviljen i dei krov retten til å verga seg, høve til å meid bødlane ned, i det minste ta nokre med seg i dauden. Men det lever nordmenn etter dei. Og vi, deira kameratar og landsmenn, skal vera dei fyrste som triv merkjestonga. Vi veit vel at krig krev liv. Men vi vil ikkje at landsmenn vergelaust skal slaktast. Vi vil ikkje

Pravda, det offisielle organ for regjeringen i Sovjet Samveldet, skriver om Norge og nordmennene: «Norge er et lite land med en liten befolkning, men den innsats nordmennene har gjort i krigen er den største noe land har gjort når en tar folketalet i betraktning. Norge har fortjent å bli fritt og selvstendig, og det skal også bli det. Regjeringen i Sovjet Samveldet garanterer at Norge skal

veta av folk i torturkammeran. Låt mordarane driva jakt på oss. Men djevlane skal akta seg, dei norske kulene raskar jamnt godt. Fridoms-krigen skal forast vidare. Fedrelandet skal frigjerast.

Valdsmenna trur dei skal setja skrekken i folket. Men vi veit nå at ingen slepp unna kampen. Vi må slåst, for eller mot valdsmakta. Og då velgjer vi mot. For å verge vårt eige liv og vår eigen eksistens. Det må bera laust med ein kamp på liv og daud!

Dei landsmenn som valdsmakta myrda, var berarer av sjøve urkrafta i folket. Urkrafta må fram i heile nasjonen! Den nasjonale kampkrafta må loysast ut og driva oss til hard og kompromisslaus, uforsonleg krig. Månefallot reknar vi når sigeren er vunnen. No tel berre daude fiendar!

Vi skal ha våpen. Angivarar og provokatorer skal dø. Friskarane skal verge liv og heim. Sabotasje og sprengning skal splintra hjula i krigsmaskina. Vald og terror skal råka fienden sjøl. Hensynsløst skal valdsmakta knusast!

Det er vårt svar!

Nordmannen Gudlaug Vale.

få sin fulle frihet tilbake, det skal ikke bare få beholde det som det nå har av landområde, men det skal bli større. Nordmennene har fortjent det».

Vi overlater trøstig til nordmennene å avgjøre hvem de vil tro, russerne eller tyskerne.

Visepresidenten i USA Henry Wallace sier: «Ved hjelp av lederne i nasirevolusjonen forsøker satan nå å føre menigmann verden over tilbake til slaveri og mørke. For den nakne sannhet er at den voldspolitikk som nasistene preker er djevelens egen religion og lære. Det samme er tilfelle med læren at en rase og en klasse har arvet retten til å dominere over andre raser og klasser og betrakte dem som slaver. Troen på en av satan ledet fører med sine Quislinger, Laval og Mussolinier, hans «gauleitere» i alle nasjoner er det siste og ytterste mørke. Kan det være noe hetere helvete enn det å være en Quisling, med mindre det da måtte være det å være en Laval eller Mussolini».

FRONTENE. Det var mange som mente at vi var for pessimistiske i vår bedømmelse av de to parters maktforhold da vi for 2 måneder siden skrev vår oversikt fra frontene. Vår vurdering av styrkeforholdet var bygget på helt pålitelige opplysninger fra folk som ved selvsyn hadde hatt høve til å sette seg inn i forholdene. Nå er det også mange som ser noe anderledes på stillingen enn de gjorde for to måneder siden. Det er ikke noe rart, det er i samsvar med den menneskelige natur dette å bli revet med

av stemninger. Vi ønsker alle at krigen snart skal være slutt og med seier for våre våpen. Det er da lett å bli revet med i stemninger, ønskedrømmer. Her er vi ved forskjellen. Krigen er realiteter, den har ikke noe med drømmer å gjøre. Befolkningen bør også innstille seg på realiteter. Den nakne grå sannhet og den brutale virkelighet, det er krigens harde lov. Vi kan nok se lyspunkter i det fjerne, vi er helt sikre på nederlag for nasismen og seier for frihet og folkerettigheter. Det er det store lyspunkt for alle i dag, men når vil denne seier komme? Se, det vet ingen. Det er mulig de kommende vårmåner vil gi en pekepinn, men det er lite trolig at det vil gi det endelige svar.

På østfronten har russerne initiativet på den nordre og midtre del av fronten. Det er framgang der, om enn langsom. På søravsnittet er det tyskerne som går fram, likeledes langsomt. Denne tilbakegang i sør betyr dog ikke at Sovjet ikke makter mer, men skyldes andre faktorer, bl. a. snøløsningen og de med den følgende vanskeligheter for transporten av tropper og materiell. Våren kom i år betydelig tidligere enn ventet. Sovjet-troppene hadde gått hurtig fram, det var å vente at de ikke hadde fått tilstrekkelig tid til å befeste sine nyvundne stillinger slik at de kunne stå for stormangrep. Når da tyskerne satte inn med slik styrke som de gjorde ved Charkov, så var det rimelig at Sovjet brukte den gamle taktikk, nemlig å gi opp herredømmet over en del terreng for å spare på folk og materiell. De har før gitt uttrykk for det samme, når de har sagt at terreng kan vinnes

tilbake, men døde soldater kan ikke bli vekket til live. Dette trekk har gjennom hele historien vært typisk for russisk krigsførsel.

Tyskerne på sin side sto i en virkelig farefull stilling da den røde hær var nådd Poltava. Det kunne her bety det absolutte nederlag dersom de måtte tilbake over Dnjepr og ned til Svartehavet ved Odessa eller Nicolajev. Det var derfor rimelig at den tyske hærledelse måtte gjøre en kraftanstrengelse her, den måtte for enhver pris få de flyktende soldater til å snu. Dette oppnådde de ved å føre over 12 divisjoner fra Frankrike, ved å sette inn 7 rumenske divisjoner og hente opp fra Krim og andre steder fra, forholdsvis friske tyske tropper. De angrep så omlag med 25 divisjoner på et forholdsvis lite område. En slik kraftanstrengelse kan nok føre til øyeblikkelige resultater, men det er lite sansynlig at det betyr så mye som tyskerne vil gi det utseendet av. Det er ikke noen grunn til å tro at tyskerne i de nærmeste vil klare å fortsette sin offensiv, eller føre denne fram gjennom vår- og sommermånedene. At tyskerne vil klare å skaffe en tallmessig stor styrke for en eventuell offensiv, kan en anse som sikkert, men like sikkert er det at det kvalitative ikke vil svare til hva de før har hatt. Selv en bunnskraping av den tyske industri og innkommandering av de folk som i dag gjør tjeneste i f.eks. org. Todt, vil ikke skaffe tyskerne kvalitativt gode soldater.

Vi kan også vente at Sovjet Samveldet vil fortsette sin taktikk og trekke seg endel tilbake i løpet av sommeren dersom det tyske press

skulde bli så stort at det vil koste uforholdsvist mye å stå mot det. Det kan være mulig at ledelsen vil finne det regningsvarende å ta ennå et vinterfelttog for der å gjøre det endelig av med motstanderen. Men selv om en slik taktikk blir brukt, er det ingen grunn til engstelse eller til å tro at Sovjet Samveldet har interesse av å holde krigen gående en dag lenger enn nødvendig,

Etter engelske meldinger er Tyskland bombet kraftig i løpet av de første 14 dager i mars. Det skal også være påført den tyske industri betydelige skader. Det er klart at dette har overordentlig stor betydning for krigens gang. Det setter derfor ned humøret hos oss når det inntrener en pause i angrepene. Det er også mange innenfor vårt land som er tilbøyelig til å kritisere den krigsførsel som vestmaktene bruker. Her, som i alle andre tilfeller, er det lett å si at det skal gjøres det og det, men det er alltid verre å utføre det. Det er rimelig at folk her gjerne vilde se realiteter, at de mener England og USA nå må være istand til å tilføye fienden større slag enn de gjør, men noe virkelig positivt å bygge på har vi ikke. Vi må derfor nøye oss med å beholde troen på at det som kan gjøres, det blir gjort. Det foreligger ikke noe som kan tyde på at de reiser som foretas og de konferanser som holdes, ikke har alvorlige hensikter.

I Tunis er engelskmenn og amerikanere gått til angrep og selv etter tyske meldinger ser det ut til at angrepet er av en mer enn vanlig hård art. Det gir oss noe mer tro på et godt utfall når vi ser at Montgomery påny har gått til angrep.

Den behandling han ga Rommel ønsker vi alle tyskere skal få.

De dager som nå kommer vil bli en ventetid. Først når vårløsningen er over på østfronten og lederne på begge sider har stilt opp til kamp påny, vil vi få noe mer utførlig å holge oss til. Vi håper Den røde hær innen ikke altfor lang tid vil ha rensket sitt fedreland for nazi-hordene.

I Rsjev var det før krigen 65.000 mennesker. Halvparten ble evakuert da russerne trakk seg ut av byen. Da de nå igjen inntok byen var det 200 forkomne mennesker tilbake. Resten, 32.300 mennesker var drept, sultet ihjel eller deportert. I Rostov drept tyskerne 18.000 sivilpersoner. Det er denne nasjon som representerer det nye Europa. Det er godt vi vet at det aldri vil skje.

OSLO: Angivere:

Reidulf Pedersen, Huitfeldtsgt. 18,
Arthur Nilsen, Thurmannsgata 9.
Frk. Culborg Larsen, Colletsgt. 65,
fru Judith Kristoffersen, Sahrsgate
31 b, 1. Sender og gir illegalt materiell til folk og sender så anmeldelser på dem til politiet.

Pass opp for angivere!

Den 22 mars ble det sendt 170 norske fanger fra Grini til Tyskland. Mange av disse hadde sittet ganske kort tid på Grini, de hadde ikke fått noen doni.